

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina ultima. Hujus Fasciculi & totius Libri Genesis. Desumpta ex cap.
50. lib. Genes. in quo describitur Comitatus & sepultura Jacobi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

periozem agis, haud dubie poteris aliquando moriens cum Jacobo dicere: *Expectabo salutare tuum Domine, erit enim correctionis tue merces aeterna gloria, cum Jacobo possidenda.*

N. 75. *Considera 2.* Quemlibet Christianum, non tantum mortis, sed totius vitae tempore id unicum in votis cum Jacobo habere debere, ut aliquando sepeliatur in sepulchro Patrum suorum, quae sepultura spiritualiter intellecta Caelum est, spelunca duplex capiens corpus & animam. Verum uti Jacobus sepulturae suae inferri non potuit, nisi prius fuisset ex Aegypto delatus; ita Christianorum nullus Caelum assequi poterit, nisi DEO serviens exierit mundum. Hinc Origenes homil. 15. in Num. ait: *Quoniam non transitur ad terram sanctam, neque pervenitur ad Regnum, nisi prius vincatur Amalech videlicet mundus.* Anacharsin Scytham virum admirandae prudentiae percontabatur aliquis; quanam naves forent tutissimae? respondebat ille: *Quae in siccum protrahuntur.* Si quererem ego: quanam Christianorum animae de aeterna salute & requie certiores forent? dicentem ocius: illas fore salutis suae certiores, quae a mundo, periculoso mari simillimo, si non corpore saltem affectu essent sejunctae. Quare Christus discipulos suos in tuto positurus, ait: *Ego elegi vos de mundo.* Joan. 15. Petrus tota vita inter pericula versatus; ut tandem securus redderetur deportu obtinendo, quid aliud egit, quam ut a se abjiceret omnia, quae mundi sunt? quod factum audiit: *& vitam aeternam possidebit.* Matth. 19. Possidebis & tu optatissimam hanc animae & corporis tui requiem, si animo saltem mundum fugeris, & abjeceris, quo mundanos a caelesti sepultura arcent.

Doctrina ultima

Hujus Fasciculi & totius Libri Genesis.

Desumpta ex cap. 50. lib. Genes. in quo describitur Comitatus & sepultura Jacobi.

N. 76. *Considera.* Quomodo cadaver Jacobi insigni Pompâ comitentur Magnates Aegypti, at non alio fine, quam ut per solemnem hunc apparatus blandiantur Josepho viventi, & rem inveniendi, quem mortuum nullus illorum visus est comitari: quia illi mor-

mortuô spes omnis lucri fuerat commortua. Talium comitum & sociorum pro dolor! ingentem adhuc etiam inter Christianos copiam nutrit orbis, prout ipse testaberis Lector, propriâ haud dubiè experientiâ id doctus. Hi sanè se gerunt instar Mercurii, qui auri amicissimus, tamdiu illi adhæret, quamdiu à fornace abest: in quam immissum ociùs deserit. Aman regalis ille Minister plurimos numeravit amicos, & Personæ suæ Præcones habuit, quamdiu regiò fruebatur favore, sed ut suâ dignitate orbatus, ad furcam damnatus est, nullum ampliùs audiit, qui ejus partes sequeretur, vel etiam unicò illum defenderet verbò. Postquàm Tobias senior visum recepit, teste S. Scripturâ cap. II. *Venerunt consobrini cum gaudio congratulantes ei & per septem dies epulantes omnes cum gaudio magno gavisi sunt.* Nullus verò aderat cæco & variis miseriis afflicto. Sicut pediculi corpora spiritû privata deserunt: quia sanguis, quò salebantur, tunc concrevit, ita plurimorum amicorum turba se gerit, quæ præstò est suis servitiis & obsequiis, quamdiu affulget pinguis fortunæ sol: hòc occidente, aut penitus extinctò actum est de amicitia. Tales amicos se comprobaverant Jerosolymitani, qui introeuntem Christum triumphali Pompâ & insigni applausu excepère; sed cum Latronibus eductum deseruère. Tales se exhibuère erga S. Agatham concivem suam Panormitani, qui illam Christianæ fidei causâ comprehensam, & ex urbe satellitum manu tractam, comitavère quidem, sed dum in via dissolutam fortè calcei corrigiam Virgo alligabat, omnes retrò conversi ad sua redière, ad quos redarguendos Virgo Deum precata, eò in loco oleam nasci fecit, symbolum stabilis amicitia, utpote quæ tam ætatis, quàm hiemis tempore suum retinet vigorem. De his amicis omnibus meritò illud sapientis edictum quadrat Eccles. 6. *Est amicus secundum tempus, & non permanebit in tempore tribulationis.* Apologus ille, quem de lupo & corvo finxerant antiqui, è fabula jam pridem transit in historiam, experientiâ id probante. Corvus quâdam die se intimum amicum fingens lupi, ad ejus servitia sese obtulerat, eâ tamen lege: ut si lupo caperet prædâ, corvo etiam cederet aliqua portio. Et verò ut lupo prædâ potitus, carnes vorare cæpit, mox sibi sanguinem præberi voluit corvus, hanc enim esse debitam servitii, totâ die præstiti, mercedem. Cui lupo: *Abi in malam crucem: tu non me quidem, sed prædâ sectatus es, eò quidem animò, ut ne corpori quidem meo parceres, si exanimaretur.* Est ergò altera Jonæ Prophe-
tæ

tæ hædera spes illa, quæ ponitur in hominum amicitia, de qua Hebr. V, 10. dicitur: *Filia noctis erat, & filia noctis periit.* Atque hinc recte dicitur Jerem. 17. *Maledictus homo, qui confidit in homine.*

N. 77.

Vide econtrario, quàm stabilis sit amicitia cum Deo contracta, & nunquam per peccatum grave sublata: ò quàm benedicta firmaque inde nascitur fiducia, dum idem Propheta cit. capite testatur: *benedictus vir, qui confidit in Domino, & erit quasi lignum.* Erit lignum, quod Laurum dixeris; ut enim Naturalistis testibus fulmen in quidquid impeerit, illud sternit, & lacerat exceptâ Laurò: ita calamitates & miseræ hujus seculi homines dejiciunt omnes, exceptis illis, qui divinæ Providentiæ se totos committunt: hæc enim teste Josephò V. 20. hujus cap. ea etiam in bonum hominis vertit, quæ in ejus ruinam ordinaverant inimici. *Vos cogitastis de me malum, ajebat Joseph fratribus suis, sed Deus vertit illud in bonum.* Quare aureus orator in Psal. 10. scribens exclamat: *Magna sunt vires spei in Dominum, præsidium, quod non potest superari, portus tranquillus, turris, quæ nequit pati, arma insuperabilia, vires invictæ.* Hòc clypeò tectus Job excussit omnia Tartari tela, illudentibus sibi opponens cap. 13. *Etiamsi occiderit me, in eam sperabo.* Hòc ense armatus Jonathas hostilia solus cum armigero invasit castra, dicens 1. Reg. 14. *Non est Domino difficile, salvare vel in multis, vel in paucis.* Hæc lorica indutus David risit formidabiles gigantis Goliathi minas 1. Reg. 17. asserens: *Tu venis ad me in Gladio, hastâ & clypeo: Ego autem venio in nomine Domini exercituum -- & percutiam te, & auferam caput tuum à te.* Igitur ò Christianæ! exclama cum S. Bernardo mente & voce: *Tu es Domine spes mea! quidquid agendum, quidquid declinandum, quidquid tolerandum, quidquid optandum: Domine tu es spes mea! hæc unica mihi promissionum causa, hæc tota ratio expectationis mee &c.* Tu solus es, qui veræ amicitie leges observas, nostrum solummodò spectans commodum, & nostræ intentus utilitati.

